

Washington, D.C., 1973 Dec. 17.

Kedves jó Barátom:

képzilheti meglepetésemet, amikor felbontottam szíves üdvözlő leveleket-- nem tudom, mivel érdemelt meg, de akárhogy áll a dolog, fogadja mindkettőnk hálás köszönetét.

A tervnek, hogy életrajza valamilyen formában megjelenjen, igen örülök. Tudom, hogy ilyen bevándorló önéletrajz igen kevés van, különösen a magyarok között s ezért örömmel ajánlom fel segítségemmel, hogy a terv meg is valósuljon.

Mint olyan embernek, akinek sok tapasztalata van ezen az téren, engedje meg, hogy egy két megjegyzést tegyek a terv megvalósítása érdekében.

Hogy ujságban jelenjék meg, az nem a legjobb megoldás. Az ilyesmi-nek akkor van értelme és értéke, ha valamilyen maradandó formában jelenik meg. Az ujság ma van, holnap nincs és tudjuk, hogy az emberek emlékezete milyen rövid. Ha van Lebeck János életében olyan érték, aminthogy van, ami megérdemli az emlékezetet és fennmaradást, akkor az ilyen máról-holnapra eltűnő formák nem elegendők. Szerencsére van más megoldás is.

Az ujságban való közlés költségét más módon, maradandó formában is fel lehet használni. Vagyis:

Legyen ez az önéletrajz egy kis füzet, magyar és angol szöveggel és egypár képpel, amit pár száz példányban szét lehet küldeni itt is, Magyarországon is a nagyobb könyvtáraknak és egyetemeknek, valamint itt a bevándorlók történetével foglalkozó muzeumoknak és gyűjteményeknek. Én ismerem ezeket s tudom, hogy hol vannak. Azt is tudom, hogy mindenütt a legnagyobb örömmel fogadják. A füzet elmondaná mindazt, amit az ujság közölhetne, sőt többet is. A közölt képek, a Lebeck házaspár, kedves fiuk és az ajándékozott könyvtár, esetleg a mostani otthon képei mind illusztrálnák, hogy egy falusi magyar fiú mit tudott elérni ebben az áldott országban, csupán saját erejéből és tehetségéből. Egyszóval a füzet ÖRÖKRE fenntartaná azoknak emlékezetét, akikről szól és így a tervnek véleményem szerint ez volna legcélszerűbb és legraktikusabb megoldása.

És úgy gondolom, a költség körülbelül annyi volna, amennyibe az ujsággal való próbálkozás kerülne. Vannak magyar nyomdák, amelyek elsőrendűen ki tudják állítani.

Ahoz azonban, hogy a terv meg is valósuljon ebben a formában, ha Önök is jónak látnák a fentieket-- ahhoz találkozoznunk kell egy jó hosszú beszélgetésre, amikor én bőséges jegyzeteket készítenék beszélgetésünkről s annak alapján készíteném el a szöveget, amit aztán angolra fordítanék.

Talán a gázolin hiány nem lesz olyan nagy és hosszú, hogy valami kor a tavasszal találkozhatnánk. Addig is, ha ráérne, nagyon jó volna ha csinálna egy csomó hirtelen leírt jegyzetet életéről, kezdve a falusi sorstól végig és elküldené.

Az amerikai magyarság százéves történetében nagyon kevés esetben történt meg, hogy valaki ilyen önéletrajzot adjon ki. Hígyje el, szenzációs sikere lesz, ha megvalósul.

Szíves további sorait kérve, vagyok meleg üdvözléttel